

Kadife Çaydanlık

Yavuz DEMİRKIRAN

Kadife aydanlık

Yavuz DEMİRKİRAN

Nora, Büyükanne Rose'un sıcak mutfağına seke seke girdi, kırmızı spor ayakkabıları fayanslara tıkırdıyordu. Güneş ışığı raflarda dans ediyor, havada tarçın ve sıcak ekmek kokusu vardı. Masada, koyu gül kırmızısı kadifeyle kaplı tumbul bir çaydanlık duruyordu; krem rengi bir emziği ve iki minik boyalı gözü vardı. "Bu benim özel çaydanlığım," dedi Büyükanne Rose, altın gözlükleri parıldayarak. "Bir sırrı var."

Nora'nın ela gözleri kocaman açıldı. "Bir sır mı?" diye fısıldadı, kıvrıcık saçları zıplayarak. Büyükanne Rose gülümsedi, gümüş topuzu parlıyordu. "Ondan sıcak çay döktüğünde, ailemiz hakkında bir hikâye anlatır." Nora kadife çaydanlığa usulca dokundu. Yumuşak ve sıcaktı, küçük bir kucaklama gibi. "Deneyebilir miyiz?" diye sordu, aralıklı dişleriyle parlak bir gülümsemeyle.

Büyükanne Rose çaydanlığı dumanı tüten çayla doldurdu. Yumuşak bir ısıltı kadife gövdesini ısıttı ve boyalı gözler pırıldıyor gibiydi. "Bir zamanlar," diye başladı çaydanlık nazik, tiyatral bir sesle, "büyük-büyük halan Lila, yanında yalnızca bir pusula ve bir şarkıyla denizi aşmış." Nora yaklaştı, hardal rengi hırkası masaya sürtünüyordu. Macera başlamıştı.

Çaydanlık, Lila Hala'nın cesur yolculuğunu anlattı; azgın dalgalarla boğuşmuş, yunuslarla arkadaş olmuştu. Nora şaşkınlıkla soludu ve sevinçle bağırdı, saçında tuzlu rüzgârı hayal ederek. Hikâye bitince çaydanlığın kapağının topuzu parladı. "Bir fincan daha?" diye sordu Büyükanne Rose. Nora hevesle başını salladı. "Evet, lütfen!" Ve her sıcak döküşte yeni bir atanın hikâyesi canlandı.

Sonra aydanlık, eski bisikletlerden ve t ylerden uan bir makine yapan Jasper Amca'nın hik yesini paylařtı. aydanlık onun k y  zerindeki sallantılı ilk uuřunu anlatırken Nora kıkırdadı. "Bir saman yıęının indii," diye g ld  aydanlık, krem rengi emzięi kıkırdayarak. Nora ellerini ırpıtı, kırmızı kurdelesini zıpladı. "Ben de umak istiyorum!" diye ilan etti.

Günler boyunca Nora, Büyükanne Rose'un mutfağına geri döndü. Her fincan yeni bir macera getirdi: Kuzen Mabel'in gizli bahçesi, Theo Dede'nin konuşan papağanı ve June Hala'nın dağ tırmanışı. Nora kocaman gözlerle dinledi, çilleri sevinçle kırıştı. Kadife çaydanlık onun en sevdiği hikâye anlatıcısı oldu ve Büyükanne Rose gülümsedi, gülüş çizgileri derinleşerek. Hikâyeler çay gibi aktı, sıcak ve sonsuz.

Ama bir öğleden sonra Nora çayı döktü ve bekledi. Çaydanlık sessiz kaldı. Boyalı gözleri üzgün görünüyordu ve altın kapak topuzu sönmüştü. "Ne oldu?" diye sordu Nora. Büyükanne Rose usulca iç çekti. "Bildiği bütün hikâyeleri anlattı. Paylaşacak başka hikâyesi kalmadı." Nora'nın yüreği sızladı. Mutfak sessiz ve boş hissettirdi.

Nora kadife aydanlıęı usulca tuttu. "Bařka hikâye yok mu?" diye fısıldadı. aydanlıęın kadifesi sanki sarkmıřtı. Büyükanne Rose kolunu ona doladı. "Her hikâyenin bir sonu vardır, canım. Ama belki yenileri başlayabilir." Nora derin derin düşündü, kařları çatıldı. Sonra ela gözlerinde bir fikir parladı. "Belki ona yeni hikâyeler verebilirim!"

Nora cebinden bir kurşun kalem ve bir defter çıkardı. "Kendi maceralarımı yazacağım," dedi. "Sonra çaydanlık onları anlatabilir!" Büyükanne Rose ellerini çırpı. "Ne harika bir fikir!" Nora parktaki gününü, tanıştığı sincabı ve gördüğü gökkuşağını yazdı. Sıcak çay döktü ve çaydanlığın gözleri parladı.

Çaydanlık konuşmaya başladı, sesi hayranlıkla doluydu. "Bir zamanlar Nora adında cesur bir kız bir sincabın peşinden ağaca tırmanmış ve bir gökkuşağı bulmuş!" Nora güldü, aralıklı dişleriyle gülümsemesi genişledi. Büyükanne Rose dinledi, koyu gözleri parlıyordu. "Görüyor musun," dedi, "hikâyeler aslında hiç bitmez. Sadece yeni anlatıcılara ihtiyaç duyarlar." Nora çaydanlığa sarıldı, sıcaklığını hissederek.

O günden sonra Nora her macerasını defterine yazdı. Arkadaşlarıyla bir kale inşa etmeyi ve Büyükanne Rose'la kurabiye pişirmeyi yazdı. Ne zaman çay dökse, çaydanlık ona hikâyeleri geri anlattı, kıvrımlar ve ısıltılar ekleyerek. Çaydanlığın kadifesi parladı ve boyalı gözleri mutlulukla pırıldadı. Nora kendi hayatının da anlatmaya değer hikâyelerle dolu olduğunu öğrendi.

Büyükanne Rose, Nora'ya aile hikâyelerinin bir nehir gibi olduğunu, bir kuşaktan diğerine aktığını öğretti. "Senin hikâyelerin hepimizi birbirine bağlıyor," dedi, erik rengi şalını düzelterek. Nora başını salladı, kırmızı kurdelesini dalgalanarak. Artık anlıyordu: çaydanlığın büyüyü canlı tutmak için taze hikâyelere ihtiyacı vardı ve o bunları sağlayabilirdi.

Nora arkadaşlarını çaydanlığın hikâyelerini dinlemeye davet etti. Bir daire içinde oturdular, çay yudumlayıp her macerada şaşkınlıkla soludular. Çaydanlık, Nora'nın kutulardan yaptığı roket gemisini ve gizli kulüp evini anlattı. Arkadaşları sevinçle bağırdı ve Nora gurur duydu. Kadife çaydanlık yeni bir kuşağın hikâye anlatıcısı olmuştu.

Mevsimler geçtikçe Nora birçok defter doldurdu. Çaydanlığın hikâyeleri bir daha hiç tükenmedi, çünkü Nora yazmaya devam etti. Büyükanne Rose sıcak bir gülümsemeyle izledi, inci kolyesi parıldayarak. "Sırrı öğrenmişsin," dedi. "Hikâyeler aile sevgisini sonsuza dek yaşatır." Nora ona sarıldı, aralarında ısınan kadife çaydanlığı hissederek.

Bir akşam Nora, Büyükanne Rose'la oturdu, çaydanlık aralarındaydı. "Bana küçükken yaşadığın bir hikâye anlat," dedi Nora. Büyükanne Rose güldü. "Bir zamanlar büyükanneimin tavan arasında kadife bir çaydanlık bulmuştum..." Nora dinledi, ela gözleri pırıldayarak. Çaydanlığın gözleri de pırıldadı, sanki hatırlıyordu.

Ve böylece kadife çaydanlık, Büyükanne Rose'un sıcacık mutfağında eski ve yeni hikâyeleri paylaşmaya devam etti. Nora, hikâyelerin birbirimize verdiğimiz armağanlar olduğunu, kuşakları sevgi ve kahkahayla birbirine bağladığını öğrendi. Her sıcak döküşte çaydanlık maceraları fısıldadı ve Nora aile hikâyelerinin asla, ama asla bitmeyeceğini biliyordu.